

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **C. a. s., a. s., IČO X**
sídlem T. 2899/19, X P. I – M.
zastoupena advokátem Mgr. Matějem Kopřivou
sídlem 28. října 438/219, Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **Mgr. H. C.**
zastoupena Ing. I. C.
oba bytem Z. 7, O.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Olomouce (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, č. j. X, na žádost Mgr. H. C. (dále jen „stavebník“) dodatečně povolil stavbu „*oplocení RD č. p. X, obec X, část X, umístěné na pozemcích par. č. X a X v k. ú. X*“. Žalobce (resp. jeho právní předchůdce T. s. r. o.), jakožto podílový spoluvlastník sousedního pozemku parc. č. X, podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalovaný dospěl k závěru, že k žalobkyni uplatněným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

odvolacím námitkám (oplocení brání vjezdu stavebníků do garáže a přístupu ke garáži z veřejné komunikace, a dále opominutí závazné podmínky společnosti M. v., a. s. zřízení služebnosti pro vodovodní vedení umístěné na jejím pozemku) nemohl dle § 89 odst. 4, resp. § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) přihlídnout, jelikož tyto námitky svým obsahem překračují rozsah námitek, které byla žalobkyně, jakožto účastník řízení dle § 85 odst. 2 písm. b), resp. § 109 písm. e) stavebního zákona, oprávněna uplatnit, neboť namítanými skutečnostmi nemohlo být přímo dotčeno její právo.

2. Žalobkyně žalobou požadovala zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu. Namítla, že řízení bylo vedeno nesprávně, neboť za jeho účastníka nebyl přivzat MUDr. P. C., který se stal v průběhu řízení spoluvlastníkem stavbou dotčených pozemků a pro jehož případný nesouhlas by stavba plotu nemohla být dodatečně povolena. Tato skutečnost se dle žalobkyně sice může jevit tak, že jí nebyla dotčena práva žalobkyně, avšak podmínka rovnosti účastníků a nezbytnosti jednat v průběhu řízení se všemi stejně se odráží i v právech žalobkyně. Žalovaný dále dle žalobkyně dospěl k nesprávnému závěru, že nezajištění přístupu stavebníka k dosud nepovolené stavbě garáže se nijak nedotýká vlastnického práva žalobkyně, neboť její pozemek přímo sousedí s pozemkem stavebníka a stavba oplocení příjezdu ke garáži brání. Dodatečným povolením řádně nepovolené stavby byly dle žalobkyně porušeny základní zásady činnosti správního orgánu, a to zásada legality, neboť žalobkyni bylo upřeno právo vznášet proti dodatečně povolované stavbě námitky, a dále zásada rovnosti dotčených osob a zákazu diskriminace, neboť žalovaný svým nezákonným a účelovým postupem odepřel žalobkyni bez relevantního důvodu možnost uplatňovat její práva před výstavbou předmětného oplocení.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Shodně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně byla oprávněna uplatňovat námitky jen v rozsahu, v jakém bylo přímo dotčeno její právo, což neučinila. Nabytí spoluvlastnického podílu k pozemku dotčenému stavbou MUDr. C. v průběhu řízení sice úřady nezjistily, avšak dodatečně byla do spisu doložena plná moc udělená dne 7. 6. 2018 MUDr. C. JUDr. H. k zastupování v řízení, tj. témuž advokátovi, který zastupoval v řízení i stavebníka Mgr. C., čímž byl zhojen nedostatek v doručování. Nadto se toto pochybení dle žalovaného nemohlo jakkoli dotknout práv žalobce. Námitka porušení základních zásad řízení nebyla dle žalovaného dostatečně konkretizována a skutkově vymezena.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání.
5. Krajský soud předně připomíná, že soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou strážci dokonalosti správních řízení a nezabývají se zákonností jednání veřejné správy v obecné rovině, nýbrž podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem*. Uvedené poslání soudů, tj. chránit veřejná subjektivní práva, se promítá do vymezení žalobní legitimace v § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se může domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu ten, *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení*. Splnění podmínek aktivní procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

legitimace je tedy dáno, jen tvrdí-li žalobce logicky důsledně a myslitelně možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. Je-li zjevné, že se napadené rozhodnutí ze samé podstaty nemůže žalobce nijak týkat, nemohlo se ho v žádném myslitelném případě jakkoliv dotknout na právní sféře, nejsou dány podmínky aktivní procesní legitimace a budou dány podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. To však není případ žalobkyně v posuzované věci, neboť dodatečné povolení stavby se bezpochyby hmotných práv vlastníka sousední nemovitosti, který byl i účastníkem řízení o dodatečném povolení, může dotknout. Pokud však žalobce vytýká napadenému rozhodnutí (které se jeho práv jako takové dotýká), či řízení, které jeho vydání předcházelo, vady, které se samy či svými důsledky nemohly jeho právní sféry dotknout, soud žalobu neodmítne, nýbrž zamítne pro nedostatek aktivní legitimace věcné.

6. Právě ve vztahu k prvému žalobnímu bodu musí soud konstatovat, že nepřizvání MUDr. C., spoluvlastníka stavbou dotčených pozemků, do řízení jako účastníka, nemohlo žalobkyni na jejích právech jakkoli zkrátit. Opomenutí účastníka řízení správním orgánem je sice zpravidla vadou, která má vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, avšak tato vada se dotýká toliko práv osoby, která byla správním orgánem opomenuta, nikoli práv jiných účastníků řízení. Žalobkyně si byla v žalobě zjevně vědoma deficitu dotčení svých práv vytýkanou vadou, proto uvedla, že *podmínka rovnosti účastníků a nezbytnosti jednat v průběhu řízení se všemi stejně* se odráží i v jejích právech, avšak zmíněný odraz ve svých právech nijak nevymezila a soudu není jakékoli dotčení právní sféry žalobkyně absencí MUDr. C. v řízení zřejmé. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
7. Pouze pro úplnost (bez hodnocení správnosti postupu žalovaného), krajský soud uvádí, že mu žalovaný následně zaslal opravné rozhodnutí ze dne 21. 10. 2019, č. j. X, kterým do výroku žalobou napadeného rozhodnutí MUDr. C. jako účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu doplnil.
8. Dále žalobkyně vytkla v žalobě žalovanému nesprávnost jeho závěru, že nezajištění přístupu stavebníka k dosud nepovolené stavbě garáže se nijak nedotýká jejího vlastnického práva. Tento závěr žalovaného je však dle krajského soudu zcela správný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přiléhavě odkázal na § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona, které se dle § 129 odst. 2 stavebního zákona použije na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby obdobně. Podle zmíněných ustanovení osoba, která může být účastníkem řízení z titulu existence jejího vlastnického nebo jiného věcného práva k sousedním stavbám nebo pozemkům, může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno, přičemž k námitkám, které překračují takto vymezený rozsah, se nepřihlíží. Námitka absence přístupu stavebníka k jeho garáži je právě námitkou, k níž nebyly správní orgány povinny přihlížet, neboť vlastnické právo žalobkyně k jejímu pozemku nemůže být touto skutečností (i kdyby byla pravdivá) jakkoli dotčeno. Jak správně uvedl žalovaný, je věcí stavebníka, zda a jak zřídí ke své stavbě přístup, přičemž vázán je toliko obecně závaznými předpisy (zde zejména vyhláškou č. 501/2006 Sb.), nikoli stanoviskem souseda. Uvedla-li žalobkyně v žalobě, že závěr žalovaného o absenci dotčení jejích práv nemůže obstát, neboť její pozemek přímo sousedí s pozemkem stavebníka a stavba oplocení příjezdu ke garáži brání, pak jen znovu zopakovala svá tvrzení uvedená již ve správním řízení, na něž však žalovaný přiléhavě reagoval. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
9. Poslední žalobní bod se týkal porušení základních zásad činnosti správních orgánů. K těmto námitkám krajský soud předně uvádí, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k němu a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. „*Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. (...) míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují*“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 6 Afs 248/2019-34). Z tohoto pohledu jsou námitky porušení základních zásad činnosti správních orgánů na samé hranici projednatelnosti.

10. Vytýká-li žalobkyně správním orgánům, že porušily zásadu zákonnosti, pokud dodatečně povolily stavbu, která byla postavena bez řádného povolení, pak nelze než konstatovat, že žalobkyně de facto brojí nikoli proti postupu správních orgánů, nýbrž proti obsahu právní úpravy. Jakkoli není dodatečné povolení stavby zákonem preferovaným povolovacím režimem staveb, je to režim možný. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze dodatečně povolit stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) téhož ustanovení, tj. stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 písm. a) až c) stavebního zákona. Žalobkyně v žalobě netvrdí, že by dodatečně povolovaná stavba některou ze zákonných podmínek nesplňovala, tudíž nelze označit dodatečné povolení předmětného oplocení za nezákonné rozhodnutí.
11. Upření možnosti žalobkyně uplatňovat své námitky vůči stavbě před její realizací bylo důsledkem postupu stavebníka, nikoli stavebního úřadu. Stavební úřad toliko v souladu s podmínkami § 129 stavebního zákona umožnil stavebníkovi jeho pochybení zhojit a vyvarovat se nařízení odstranění nepovolené stavby podstoupením řízení o jejím dodatečném povolení. V tomto řízení pak byla veškerá procesní práva žalobkyně zachována a právo vznášet proti dodatečně povolované stavbě námitky jí nebylo nijak upřeno, jak v řízení před stavebním úřadem, tak v řízení odvolacím.
12. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
14. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však této osobě v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 12. října 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu